

A Kúria a dr. Kovács Judit Mária pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Lindt György ügyvéd által képviselt alperes ellen rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményei iránt a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 1.M.446/2011. szám alatt megindított és másodfokon a Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.22.791/2013/7. számú részítéletével jogerősen elbírált perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2015. március 18. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t :

A Kúria a Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.22.791/2013/7. számú részítéletét hatályában fenntartja.

Megállapítja, hogy az alperes viseli az általa előzetesen lerótt 606.400 (hatszázhatezer-négyszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket, valamint a teljes mértékben pernyertes felperes pártfogó ügyvédjének a felülvizsgálati eljárásban felmerült díját.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében az alperes által közölt rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítását és ennek jogkövetkezményei alkalmazását kérte.

A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.M.446/2011/49. számú ítéletében megállapította, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát, amely az ítélet jogerőre emelkedésének napján szűnik meg. Kötelezte az alperest a jogellenesség jogkövetkezményeként 15.121.650 forint és ebből 12.847.989 forint után 2012. március 8-ától járó késedelmi kamat megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest az állam javára kereseti illeték és előlegezett költség megfizetésére. Megállapította, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének díját az alperes viseli.

A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2010. október 15-én kötött határozatlan idejű munkaszerződést az alperessel lakatos munkakörben. A felperes a munkáját O.-ban, a C. város közelében lévő építési munkaterületen targoncásként végezte. 2011. január 21-én egy kb. 200 kg tömegű és kb. 10 méter hosszú fémszerkezetet kellett G.G. targoncakezelőnek és a felperesnek elszállítania, amely belesüllyedt a sáros talajba, ezért a felperes megemelte azt az egyik végén, hogy G.G. a targonca villáival alá tudjon nyúlni. Amint felemelte, a szerkezettel együtt elkezdett a sáros talajon becsúszni a mögötte kb. fél méterre lévő vizes árokba, ahonnan G.G. segítségével tudott kimászni. A felperest K.F. csoportvezető szállította a Sz.-ben, a munkaterületről kb. 1 órás autóútra elhelyezkedő szállásra.

A felperes ezen a napon a szálláson pihent, folyamatosan köhögött, többször iszapot hányt. Szédült, imbolgott, nehezen vette a levegőt, nyakát, hátát, bordáit fájlalta. A felperes aznap este

eredménytelenül kérte Cs.I. munkavezetőtől a baleseti jegyzőkönyv felvételét és M.-ra történő hazaszállítást.

A felperes másnap reggel is rosszul érezte magát, ezért a magyar konzulátustól kért segítséget a hazaszállításhoz, és bejelentette a kivizsgálatlan munkahelyi balesetet. A konzulátus közbenjárására Cs.I. tájékoztatta a felperest arról, hogy délután 14 órakor küld egy gépkocsit, amely több másik munkavállalóval együtt hazaszállítja. A sofőr azonban a felperest csak B.-ig tudta volna elvinni, onnan a felperes a késő esti órákban a t. lakóhelyére már nem tudott volna vonattal továbbutazni, ezért nem vállalta a hazautazást.

Még aznap este 19-20 óra körül Cs.I. személyes érdeklődésére a felperes elmondta, hogy nyelvismeret hiánya miatt nem tudott orvoshoz elmenni, ezért felajánlotta neki, hogy elkíséri az orvoshoz, és tolmácsol. A felperes azonban ezt a lehetőséget sem fogadta el, kérte mielőbbi hazaszállítást.

Ezt követően a munkáltató a felperesnek repülőgéppel történő hazaszállítást ajánlott fel, azonban a felperes a hányingerére, megfelelő ruházat hiányára hivatkozással ezt is elutasította. Végül ezen a napon 21 órakor K.F. vezetésével M.-ra induló autóval, több másik munkavállalóval együtt a felperest hazaszállították a lakására.

A felperes 2011. január 23-án megjelent a B.A.Z.M. Kórház traumatológiai szakambulanciáján, ahol agyrázkódás utáni szokásos tünetegyüttest véleményeztek. A koponya-, nyaki- és gerinc CT morfológiai eltérést nem rögzített. A felperesnek pihenést, bőséges folyadékfogyasztást javasoltak. A 2011. január 26-ai kontrollvizsgálaton felperesnél még mindig szédülés, bizonytalanság- érzés és produktív hányás, émelygés tüneteket rögzítettek. A háziorvos 2011. január 22-étől keresőképtelen állományba vette, amely 2011. március 6-áig állt fenn.

A felperes 2011. január 25-én telefonon felhívta az alperes m. központi irodáját, és bejelentette a keresőképtelen állományba vételét.

Az alperes 2011. január 26-án kelt, a felperessel postán január 31-én közölt rendkívüli felmondással megszüntette a munkaviszonyt az alábbi indokkal:

„2011. január 21-én saját állítása szerint kézzel történő anyagmozgatás során belecsúszott egy vízzel teli gödörbe. Az eset tisztázása során nem volt hajlandó együttműködni, visszautasította, hogy tolmács közreműködésével orvoshoz menjen. Fizetett betegszabadság iránti igényét jelezte, de ismételten megtagadta az orvosi ellátás igénybevételét. Jeleztük, hogy repülőgéppel biztosítja a társaság a hazautazását, és esetlegesen szükséges orvosi ellátás igénybevételét, de továbbra sem volt hajlandó együttműködni. Fentiek alapján olyan magatartást tanúsított, amely a munkaviszony fenntartását lehetetlenné teszi. A szállásról nem tért vissza dolgozni, a munkát nem volt hajlandó felvenni, ezzel a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét szegte meg.” A

felmondásban az alperes hivatkozott az 1992. évi XXII. törvény (régí Mt.) 96. § (1) bekezdés a) és b) pontjára is.

A P. Megyei Kormányhivatal Munkavédelmi és Munkaügyi Szakigazgatási Szervének Munkavédelmi Felügyelősége a 2011. július 15-én kelt, és az OMMF által helybenhagyott határozatával a felperes 2011. január 21-én a C. város közelében lévő építési munkaterületen bekövetkezett balesetét munkabalesetnek minősítette, és elrendelte annak kivizsgálását, a baleseti jegyzőkönyv hatóság részére történő megküldését. A közigazgatási határozat hatályon kívül helyezése iránti keresetet a Budapest Környéki Munkaügyi Bíróság 9/2.M.1439/2011/14. számú ítéletével jogerősen elutasította, mely ítélettel szemben az alperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a felperes balesetét nem tekintette munkabalesetnek, ennek körülményeit a jogszabályi előírásoknak megfelelően nem vizsgálta ki. Ezért álláspontja szerint az eset tisztázása során az együttműködést első ízben nem a felperes, hanem az alperes tagadta meg.

A baleset helyszínén lévő G.G. munkavállalónak a peres eljárásban tett vallomását nem fogadta el tekintettel arra, hogy az eltért a munkaügyi hatóság előtt tett, a baleset körülményeire előadott tanúvallomásában foglaltaktól, és mert G.G. perben tett állításait T.GY.S., L.S. és B.T. vallomása cáfolta.

A felperessel azonos szálláson tartózkodó rokona, T.GY. S., valamint a szobatársai (L.S. és B.T.) egybehangzó nyilatkozata alapján megállapította, hogy a felperes a baleset napján rosszul volt. Ezt az állapotát aznap este telefonon jelezte a közvetlen munkahelyi felettesének, Cs.I.-nak. A felperes másnap Cs.I.-tól kérte a munkabaleseti jegyzőkönyv felvételét és orvosi ellátás érdekében a hazaszállítást.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapította, hogy az alperes egészen addig nem kívánt a munkabalesettel foglalkozni, továbbá a felperes tényleges egészségi állapotáról meggyőződni, amíg ezt az o. magyar konzulátus a felperes bejelentésére nem szorgalmazta.

Megállapította, hogy a felperes az együttműködési kötelezettségét nem sértette meg, amikor a kizárólag B.-ig közlekedő gépkocsival történő hazautazást elutasította, továbbá megfelelő ruházat hiányában, valamint az egészségi állapota miatt repülőgéppel sem kívánt hazamenni. Cs.I. orvosi ellátás igénybevételénél történő tolmácsolásától a felperes jogszerűen nem zárkozhatott volna el, de az alperes azt nem tudta a perben bizonyítani, hogy az olaszországi magyar konzulátus független tolmács igénybevételére lehetőséget biztosított volna.

Az első fokú bíróság rögzítette, hogy a felperes hazaérkezését követően keletkezett orvosi iratok alátámasztották a tanúk által az egészségi állapotára vonatkozóan tett előadásokat. A felperes keresőképtelen állapotát ennek folytán bizonyítottanak találta, és megállapította, hogy nem követett el kötelezettségszegést azzal,

hogy a szállásról nem tért vissza dolgozni, és a munkát nem vette fel.

Sz.L. irodavezető vallomása alapján rögzítette, hogy a felperes 2011. január 25-én bejelentette az egyik irodai alkalmazottnak a keresőképtelenségét, és közvetlenül ezt követően adta ki az alperes a rendkívüli felmondást.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperesnek 2011. február 5-éig az Mt. 3. §-ában foglalt együttműködési kötelezettség alapján megfelelő idő állt rendelkezésére az eset kivizsgálására, illetve arra, hogy bevárja a felperes keresőképtelenségéről szóló igazolás kézhezvételét. Az alperes azonban a munkaszerződés 14. pontjában foglalt nyolc napos határidőt nem várta meg, elmulasztotta azt a kötelezettségét, hogy meggyőződjön arról, miszerint a felperes keresőképtelensége valóban fennáll-e.

A levont jogkövetkeztetés szerint a rendkívüli felmondás indokolása a munka felperes általi megtagadásával kapcsolatban részben valótlan, az együttműködési kötelezettség megszegése tekintetében pedig az indok valóságának igazolása mellett is okszerűtlen, és súlyosan aránytalan az eset összes körülményeinek vizsgálata és az alperes saját felróható, az együttműködési kötelezettséget sértő magatartásához mérve. Ezért az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát. Jogkövetkezményként az Mt. 100. § (4) bekezdés alapján négy havi átlagkeresetnek megfelelő káratalányt, valamint a (6) bekezdés szerint felmentési időre járó átlagkeresetet és elmaradt munkabért ítélte meg a felperes részére.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.22.791/2013/7. számú részítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének a munkaviszony jogellenes megszüntetése tárgyában, az átalánykártérítés, a felmentési időre járó átlagkereset, az állam javára járó illeték, az állam által előlegezett költség, valamint a keresetet elutasító részében hozott ítéleti rendelkezéseit helybenhagyta azzal, hogy a felperes munkaviszonya 2014. február 19-én szűnik meg az alperesnél. Az alperest 12.847.989 forint elmaradt munkabér megfizetésére kötelező ítéleti rendelkezést hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot ebben a körben a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Megállapította, hogy az alperes viseli az általa lerótt másodfokú illetéket, valamint teljes egészében a felperes pártfogó ügyvédjének díját is.

A törvényszék kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a széles körben lefolytatott bizonyítási eljárás alapján helyesen állapította meg a tényállást, és az elmaradt munkabérben való marasztalás kivételével az irányadó jogszabályoknak megfelelő döntést hozott.

Kiemelte, hogy a jelen jogvitában nem arról kellett határozni, hogy történt-e munkabaleset, hanem a rendkívüli felmondásban foglalt indokok jogszerűségét kellett elbírálni. A 2011. január 21-ei eseményeknek a felperes munkavégzési képessége vonatkozásában volt jelentősége. Ezt a körülményt az elsőfokú bíróság a Pp. 4. §-a alapján a közigazgatási határozat felülvizsgálata iránti eljárásban

keletkezett iratanyag felhasználásával állapította meg. Az elsőfokú bíróság a döntését nemcsak a közigazgatási eljárás anyagára és a közigazgatási perben hozott jogerős ítéletre alapította, hanem mérlegelte a saját eljárásában beszerzett bizonyítékokat is. Ezért önmagában az a körülmény, hogy a Kúria a munkabaleset kérdésében született jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte, nem jelenti azt, hogy az elsőfokú bíróságnak a munkáltatói intézkedés jogellenességéről levont jogkövetkeztetése téves.

Az alperes a rendkívüli felmondásban a felperes munkavégzési kötelezettsége megtagadását, valamint az orvosi ellátás igénybevételeivel és a hazautazással összefüggésben az együttműködési kötelezettség megszegését róta fel.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg a 2011. január 21-ei munkavégzés során bekövetkezett felperesi sérülés tényét. E körben G.G. közigazgatási eljárásban 2011. május 1-jén tett vallomását emelte ki. Ebben a felperessel együtt dolgozó munkavállaló azt adta elő, miszerint „ahogy a Cs. a keskenyebb végét megemelte (tudniillik a vasszerkezetnek), annak „egyes” feje befordult az árokba, a fej elakadt, és a szerkezet többi része is becsúszott az árokba, magával sodorva a T.-t”. A tanúnak a perben ezzel ellentétes tartalmú előadását az elsőfokú bíróság jogszerűen hagyta figyelmen kívül.

A munkavállalók felettese, CS.I. tanúként azt állította, G.G. azért hívta ki a munkavégzés helyszínére, mert a felperessel történtek kapcsán megijedt. E körülmény szintén cáfolja az alperes védekezését, miszerint a felperes a munkavégzés során csupán vizesárokbba esett. Az elsőfokú bíróság értékelte a traumatológiai szakambulancián felvett orvosi iratot is, amely a felperes panaszai hátterében az agyrázkódás utáni tünetegyüttes fennálltát rögzítette. Mindezek megfelelően alátámasztják, hogy a felperes 2011. január 21-én munkavégzés közben sérülést szenvedett, amit az alperes alaptalanul vitatott. A felperes ugyan orvosi ellátásban kinn tartózkodása alatt nem részesült, azonban az alperes megszervezte M.-ra szállítását, azaz tudomásul vette munkavégzésre képtelen állapotát.

A másodfokú bíróság arra is utalt, hogy a felperes téli időszakban esett a vizesárokbba, a szállására jutásáig hosszabb idő telt el, így sérülés hiányában is önmagában a több órás vizes ruhában tartózkodás után érezhette magát úgy, hogy nem tud munkát végezni, és orvosi ellátást kér. A felperes munkaképtelenségéről levont jogkövetkeztetést nem dönti meg a teljesítménybér kifizetésére és a szabadnap kiadására vonatkozó kérelme. Minderre tekintettel a munkavégzés hiányával kapcsolatos rendkívüli felmondási indok megalapozatlan.

A felperesnek azon szándéka, hogy a munkavégzés során ért sérülés miatt M.-n vizsgálta meg magát, nem ad alapot a rendkívüli felmondásra. Cs.I. vallomása szerint nem tud szlovénul úgy beszélni, hogy megértesse magát egy orvossal, míg S.B. előadása

szerint a konzulátussal ő beszélt, és köztük nem volt szó arról, hogy tolmácsot biztosítsanak. Erre tekintettel nem értékelhető súlyos következménnyel járó kötelezettségszegésként az, hogy a felperes M.-n kívánta igénybe venni az orvosi ellátást.

Az elsőfokú bíróság jogszerű indokát adta annak, hogy a felperes miért nem sértette meg az együttműködési kötelezettségét a hazajutási lehetőségek visszautasításával.

Az elsőfokú bíróságnak a keresőképtelenség bejelentésével és igazolásával összefüggő mérlegelése is okszerű. Az alperes a munkaszerződésben nyolc napos határidőt határozott meg a hiányzás kimentésére, amelyet a felmondás 2011. január 26-ai kiállításával maga sértett meg úgy, hogy közben a felperes sérüléséről, keresőképtelenségéről és annak bejelentéséről tudomása volt.

A másodfokú bíróság a jogellenes munkaviszony megszüntetés jogkövetkezményei közül az elmaradt munkabér vonatkozásában szükségesnek ítélte a felperes keresőképtelen állománya pontos időtartamának megállapítását, mert erre az időszakra munkabérre nem jogosult. Ezért ebben a részében az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és új eljárás lefolytatására, új határozat hozatalára utasította.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a másodfokú részítélet elsőfokú ítéletre is kiterjedő hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság által a tényállás megállapításának alapjaként elfogadott Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 9/2.M.1439/2011/14. számú ítéletét a Kúria Mfv.II.10.594/2012/9. számú végzésével hatályon kívül helyezte. A fentiek szerint a tényállás megalapozatlansága igazolódott, és a jogellenes bizonyíték figyelembe vétele nem küszöbölhető ki további bizonyítás felvételével. A Pp. 206. § (1) bekezdés szerint ugyanis a bíróságok a bizonyítékokat a maguk összességében értékelik. A Kúria végzése G.G. bíróság előtti meghallgatására kötelezte a munkabaleset tárgyában új eljárásban eljáró elsőfokú közigazgatási és munkaügyi bíróságot.

A rendkívüli felmondás szempontjából annak van jelentősége, hogy a felperes a keresőképtelenség igazolását kifejezetten megtagadta a munkáltató felhívására. A munkavállaló orvosi kivizsgálásra akarata ellenére nem kötelezhető, ezért csak felhívhatta a munkáltató a felperest a keresőképtelenség igazolására, aki ezt több ízben kifejezetten megtagadta. A felperes keresőképtelen állapotának tényleges kezdete mulasztása miatt megállapíthatatlan. A becsatolt orvosi leleteket az alperes nem vitatta. A megállapított sérülések (zúzódás, hátsérülés) keletkezésének ideje és módja azonban ismeretlen, mivel a felperes tudatosan kivonta magát annak lehetősége alól, hogy a munkáltató a helyszínen a valós egészségi állapotáról meggyőződhesse.

A másodfokú bíróság a fellebbezésnek a felperes keresőképtelenségével kapcsolatos tényállás elemeire, a

bizonyítékok értékelésére, a mérlegelés jogszerűségére, megalapozottságára, és életszerűségére egyaránt kiterjedő érvelését figyelmen kívül hagyta, ezzel a Pp. 221. §-ban foglaltakat megsértette. Az alperes ugyanis sérelmezte G.G. előadásának kirekesztését, és ezzel szemben a felperes testvére és szobatársai előadásának kritikátlan elfogadását; annak figyelmen kívül hagyását, hogy a felperes állítólagos súlyos egészségi állapota ellenére a szobatársak nem vitték el orvoshoz; azt hogy egészségi állapota ellenére az o. m. konzulátust felhívta, követeléseket támasztott Cs.I.-vel szemben, és több száz kilométeres autótutat minden probléma nélkül leutazott; útítársai, B.B. és K.F. tanúvallomásai alapján érzékelhető egészségi problémája nem volt.

A munkáltató utasításának szándékos megtagadása, az együttműködés súlyos megsértése okszerű és jogszerű indoka a munkaviszony megszüntetésének. Az alperes terhére együttműködési kötelezettségszegés nem volt megállapítható a vallomások alapján: több ízben felajánlotta az orvosi ellátás igénybevételét, tolmács biztosítását, a hazautazás többféle lehetőségét.

Az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 3. § (3) bekezdését, amikor nem figyelmeztette a tolmács felajánlása bizonyítatlansága következményeire. A másodfokú bíróság részítéletében jogszabálysértő módon helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét.

Az alperes nem ismerte el a felperes munkavégzésre képtelen állapotát a hazaszállítással, hanem épp ezzel veszélyeztette saját jogos gazdasági érdekeit, mert a határidős munkákból a munkavállalói kiestek.

Nincs jogszabályi előírás a munkáltatóval szemben, hogy a rendkívüli felmondás gyakorlására rendelkezésre álló határidőig bevárja a munkavállaló kötelezettségének teljesítését. A felperes személyes meghallgatása az eset összes körülményére figyelemmel indokolatlan volt.

A másodfokú bíróság a munkaviszony megszüntetése jogellenességének megállapításával az Mt. 96. §-ba ütköző ítéletet hozott. A munkavállaló ugyanis a munkavégzés megtagadásának kimentését, a keresőképtelenség igazolását kifejezetten megtagadta, ezzel megvalósította a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségszegést, és maga zárta ki a munkaszerződés hivatkozott pontjának alkalmazhatóságát.

A másodfokú bíróság a Pp. 3. § (2) bekezdést, és a Pp. 253. § (3) bekezdést is figyelmen kívül hagyta, a Pp. 221. §-ban foglaltak ellenére az elsőfokú ítélet felülbírálata során a fellebbezés jogi és ténybeli indokainak elutasításáról nem adott számot.

A felperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az alperes alaptalanul hivatkozott a Pp. 206. § (1) bekezdésének a megsértésére. Nem volt ugyanis az ügy érdekét érintő jogszabálysértésként a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen és logikátlan, iratellenes, nem megfelelően indokolt mérlegelése

megállapítható [Pp. 206. § (1) bekezdés, 221. § (1) bekezdés, BH.2001.197., BH.2002.29.].

Az eljáró bíróságok G.G. vallomásának értékeléséről számot adtak indokolva azt is, hogy miért a közigazgatási eljárásban tett előadását fogadták el. Az ott tett vallomást a jelen munkaügyi perben feltárt egyéb bizonyítékokkal összevetve jogszerűen értékelhették a közigazgatási per kimenetelétől függetlenül. A Kúria ugyan a végzésében szükségesnek látta G.G. közigazgatási perben történő meghallgatását a közigazgatási határozat jogszerűségének megállapíthatósága érdekében, azonban a munkaügyi perben G.G. meghallgatása megtörtént, és a perbeli előadását a közigazgatási perben tett nyilatkozatával és a jelen perben tett más tanúk vallomásával összevetve értékelték a bíróságok, következtetésük megfelelt a logika és az okszerűség követelményének.

Az eljáró bíróságok a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével vonták le azon következtetésüket is, hogy a felperes nem szegte meg a munkavégzési kötelezettségét. 2011. január 21-én a balesetet követően a munkáltató engedélyével [Mt. 138. § (7) bekezdés, 107. § h) pont] maradt távol a munkából. K.F. tanú jegyzőkönyvben foglalt vallomása szerint: „Amikor megérkeztünk a szállodához, akkor mondta a felperes, hogy ő már inkább nem jönne vissza. Mondtam neki, hogy jól van, felhívom a P.-t, és majd elintézzük valahogy a napját, hogy más végezze a munkáját. Fel is hívtam Cs.I.-t, a felperes pedig ott maradt a szállodában ... Azért hívtam fel Cs.I.-t, mert ő azzal bízott meg engem, hogy utána hozzam vissza a felperest. Jeleztem neki, a felperes azt mondta, már nem kíván visszajönni. Erre ő azt mondta, hogy rendben van, megpróbáljuk elintézni valahogy”.

2012. január 22-étől pedig keresőképtelenség okán [Mt. 107. § c) pont] mentesült jogszerűen a munkavégzési kötelezettség alól. Az alperes által sem vitatottan ugyanis 2012. január 22-ától március 6-áig a felperes keresőképtelen állományban volt (a keresetlevél mellékleteként csatolt házi orvosi igazolás).

Alaptalanul sérelmezte az alperes a bíróságoknak a felperes munkaképtelen állapotára vonatkozó megállapítását. Az Mt. 96. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 89. § (2) bekezdés szerint az alperest terhelte a perben annak kétséget kizáró bizonyítása, hogy a felperes igazolatlanul maradt távol a munkából január 21-étől. Az alperes által hivatkozott tanúvallomásokkal szemben az eljáró bíróságok helyesen értékelték a felperes rokonának és két szobatársának a felperes január 21-ére, 22-ére vonatkozó egészségi állapotára vonatkozó nyilatkozatát, amelyet orvosi leletek is igazoltak. Az alperes mindezzel ellentétes állításai kétséget kizáróan nem nyertek bizonyítást, így a bizonyítatlanság következményeit viselni tartozik.

Az eljáró bíróságok is megállapították, hogy a felperes az együttműködési kötelezettségét megszegte, amikor külföldön az orvosi vizsgálatról elzárkózott. A kötelezettségszegése súlyánál a

munkáltató együttműködési kötelezettséget sértő magatartását is helytállónan vették figyelembe (EBH.2005.1344.). Helyesen értékelték az alperes terhére, hogy bár a felperes legkésőbb a baleset napján este 8 óra körül jelezte Cs.I.-nak a rosszullétét, táppénz iránti igényét, de csak a konzulátus közbenjárását követően, másnap szorgalmazták a felperes orvosi kivizsgálását és a hazaszállításának megoldását (elsőfokú ítélet 13. oldal, 5. bekezdés - 14. oldal 4. bekezdés).

Az eljáró bíróságok a független tolmács biztosításának hiányáról jogszerű következtetést vontak le, különösen S.B. vallomásának értékelésével (jegyzőkönyv, 6. oldal 2. bekezdés: „Arról nem volt szó ezen a (konzulátussal folytatott) beszélgetésen, hogy tolmácsot biztosítanak a felperesnek, én sem kértem tőlük tolmácsot. Ugyanakkor tolmácsra szerintem nem is lehetett szükség, ugyanis minden munkahelyünk úgy van ellátva, hogy bármi történik, nyelvi problémák ne legyenek...Tehát megoldott lett volna az, hogy orvoshoz kísérvék a felperest. Cs.I. beszél horvátul, szerbül is és németül is”. A Pp. 3. § (3) bekezdése megsértésére alaptalanul hivatkozik az alperes, ezen kötelezettségének az elsőfokú bíróság eleget tett (jegyzőkönyv, 6. oldal 4. bekezdés), amikor az Mt. 96. § (2) bekezdés és 89. § (2) bekezdés alapján az alperesre háruló bizonyítási teherről tájékoztatva felhívta, hogy a rendkívüli felmondás valóságának bizonyítása reá hárul. Ebben a körben az alperes által felajánlott bizonyítás kiterjedt az orvosi vizsgálaton történő tolmácsolásra is, melynek tárgyában levont következtetés okszerű a bíróságok részéről.

Alaptalan az alperes hivatkozása arra, hogy a felperes hazaszállításával a gazdasági érdekei sérültek, mivel nem egyedül a felperest szállították haza, hanem még két másik munkavállalót is. Az alperes felmerült költségei nem kérdőjelezi meg a felperes egészségi állapotát, továbbá a felperes hazaszállításának szükségességét.

Az eljáró bíróságok a munkaszerződés helyes értelmezésével állapították meg a munkáltató kötelezettségszegését, miszerint nem biztosított nyolc munkanapot a felperesnek a hiányzása kimentésére. Ugyanakkor tanúvallomás igazolja, hogy a táppénzre vételét a felperes bejelentette még a rendkívüli felmondást megelőzően (jegyzőkönyv, 6. oldal 5. és 7. bekezdés).

Az alperes alaptalanul állította a Pp. 3. § (2) bekezdése, 253. § (3) bekezdése és 221. § megsértését a törvényszék részéről. A bíróságoknak a határozatukat mindig a szükséges mértékben kell megindokolniuk, ennek körét pedig az adott ügy jellege és az eljárás során tisztázásra váró körülmények terjedelme határozza meg. A másodfokú bíróság a fellebbezésre reagálva ítéletében a felperes munkavégzésre képtelen állapotával kapcsolatos ténymegállapításáról, az e körben figyelembe vett bizonyítékokról és azok értékeléséről számot adott, és röviden indokát adta annak is, hogy a munkaszerződés előírását a munkáltató mennyiben szegte meg (jogerős ítélet 6. oldal utolsó bekezdés).

A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős részítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján hatályában fenntartotta.

A 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés alapján köteles az alperes a felülvizsgálati eljárás illetékét viselni, de azt előzetesen bélyegben a felülvizsgálati kérelmén helyes összegben, 606.400 forintban lerótta.

A felperes pártfogó ügyvédje díjának viseléséről szóló rendelkezés a Pp. 78. §-án és a 7/2002. (III.30.) IM rendelet 5. § (5) bekezdésén alapul.

Budapest, 2015. március 18.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Tallián Blanka s.k. bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

Nné

tisztviselő